

[Christmas Møller.]

ning, at Besættelsesaaarene maa gaa fra — skal afgive sin Betænkning til Statsministeren og Grønlandsudvalget, og vi vil støtte enhver Bestræbelse for at rette de Fejl, der maatte være.

Med Hensyn til Island mener jeg altsaa, at Statsministerens Maade at stille Problemet op paa er for snæver, idet vi skal tænke os i Islændingenes Situation, saaledes som vi ogsaa gjorde det i 1918, hvor man kan sige, at Venstres gamle Formand Hr. J. C. Christensen var den ledende i den Afgørelse, der da blev truffet. Jeg tror, at hvis man tænker dette Problem igennem, vil man forstaa, at det er et kolossalt vigtigt Problem for vort Broderfolk, og jeg personlig synes, at en anden Afgørelse var rimelig.

Men ser jeg paa vore Hovedproblemer ved Siden af den økonomiske Politik — hvorom jeg altsaa maa henvise til tidligere Udtalelser —, saaledes som de foreligger for os i Dag, saa danner de for mig en Helhed. Alle disse Spørgsmaal: den europæiske Situation og den udenrigspolitiske Situation, Spørgsmaalet om Tysklands Fremtid og vor Stilling hertil, Spørgsmaalet om det, man kalder Udrensning og Frihedskampen, Spørgsmaalet om Sydslesvig, Spørgsmaalet om den Maade, paa hvilken der skal tages ogsaa paa Problemerne i Nordslesvig, betragter jeg ud fra et samlet Synspunkt, en Livsanskuelse, om man vil, den nemlig, at jeg ikke tror, der overhovedet er nogen Fremtid, hvis vi ikke, bortset naturligvis fra det Opgør, der paa alle Omraader er nødvendigt, bliver besjælet af Forstaaelse, af Tolerance, i hvert Fald er ganske overordentlig varsomme med at dømme og fordømme saa haardt, som vi gør. Jeg ved udmærket godt, at den Rolle, Danmark vil kunne spille med Hensyn til Tysklands Fremtid, naar dette Spørgsmaal skal afgøres, er ringe, og at den Rolle, et Oppositionsparti, selv om det vel er Statsministeren lidt nærmere end det første Oppositionsparti, han hørte, kan spille, er meget ringe, men ogsaa her vil jeg gerne sige, som det for saa vidt ogsaa blev sagt af det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, at man maa forstaa, at jo før Tyskland bliver en økonomisk Enhed, jo mindre man søger at udnytte dets Nød og Elendighed, des bedre for Europa og ogsaa for Tysklands Naboer, og at der kun bliver en europæisk Fremtid, hvis man, naturligvis med de Reservationer og Restriktioner, som er nødvendige, skaber en saadan Ordning, at det tyske Folk kan komme op og økonomisk, socialt og menneskeligt opnaa samme Levestandard som alle andre Lande i Europa.

Jeg vil gerne have Lov til at gøre et Par enkelte Bemærkninger om Udrensningen, om hele den ulykkelige Stilling, kan jeg godt sige, som Spændingen og Kampen mellem paa den ene Side Frihedsbevægelsen, Modstandsbevægelsen, og paa den anden Side det, man med et urigtigt Udtryk har kaldt Modbevægelsen, har fremkaldt — jeg mener ikke, at man med Rette kan tale om en Modbevægelse. Jeg vil gerne her sige, at jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem Hr. Frode Jakobsen, naar han i en Artikel i „Berlingske Tidende“ siger følgende:

„Den store Skillelinie i det danske Opgør er, om man har gjort det, som man ansaa for bedst for sit Land, selv om vi nu stempler det som en helt forkert Politik, eller om man har benyttet Landets Nød til at forfølge egne Formaal, hvad enten dette var Penge eller Ære“.

Jeg er helt enig med det ærede Medlem Hr. Frode Jakobsen i denne Betragtning, og jeg vil gerne i Tilslutning til den Debat, der har været, sige, at det Synspunkt, som jeg paa dette Omraade har gjort gældende, er, at man maa foretage en Sondring. Jeg mener, at Forbrydere skal straffes og for de grove Tilfælde Vedkommende straffes haardt, og jeg synes naturligvis ogsaa, at nogle Domme er for milde — det er vi vel i og for sig alle enige om. Hvad angaar Værnemagere mener jeg, at de Penge, de har tjent ved deres Værnemageri, skal tages fra dem — det kan der da ikke herske to Meninger om —, men nu da der er gaaet halvandet Aar og mange har siddet interneret hele denne Tid, synes jeg, at man med Hensyn til Smaaforbrydere skulde søge at blive færdig med Opgøret. Endelig — og det er for mig det væsentligste — mener jeg, at Embedsmænd og andre i officielle Stillinger, som det har været paalagt at udføre et Job, som vi andre heldigt kunde slippe for, skal have en bredere Margin end Privatpersoner. Det er det, der har været min Betragtning, og jeg føler mig overbevist om, at den nok skal holde.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger om det sydslesvigske Spørgsmaal. Jeg vil gerne have Lov til at give en meget kort Fremstilling af et Par Faser i det sydslesvigske Spørgsmaals Historie. Saaledes som Sagen nu er ført frem, kan det være naturligt, og jeg synes ogsaa rimeligt med den store Respekt, den store Veneration, som jeg vil tro det høje Ting har for Historikeren, Statsmanden og Politikeren Niels Neergaard, at begynde med at sige, at den 18. Oktober 1923 udtalte Stats- og Finansminister Neergaard følgende — det findes Sp. 511: